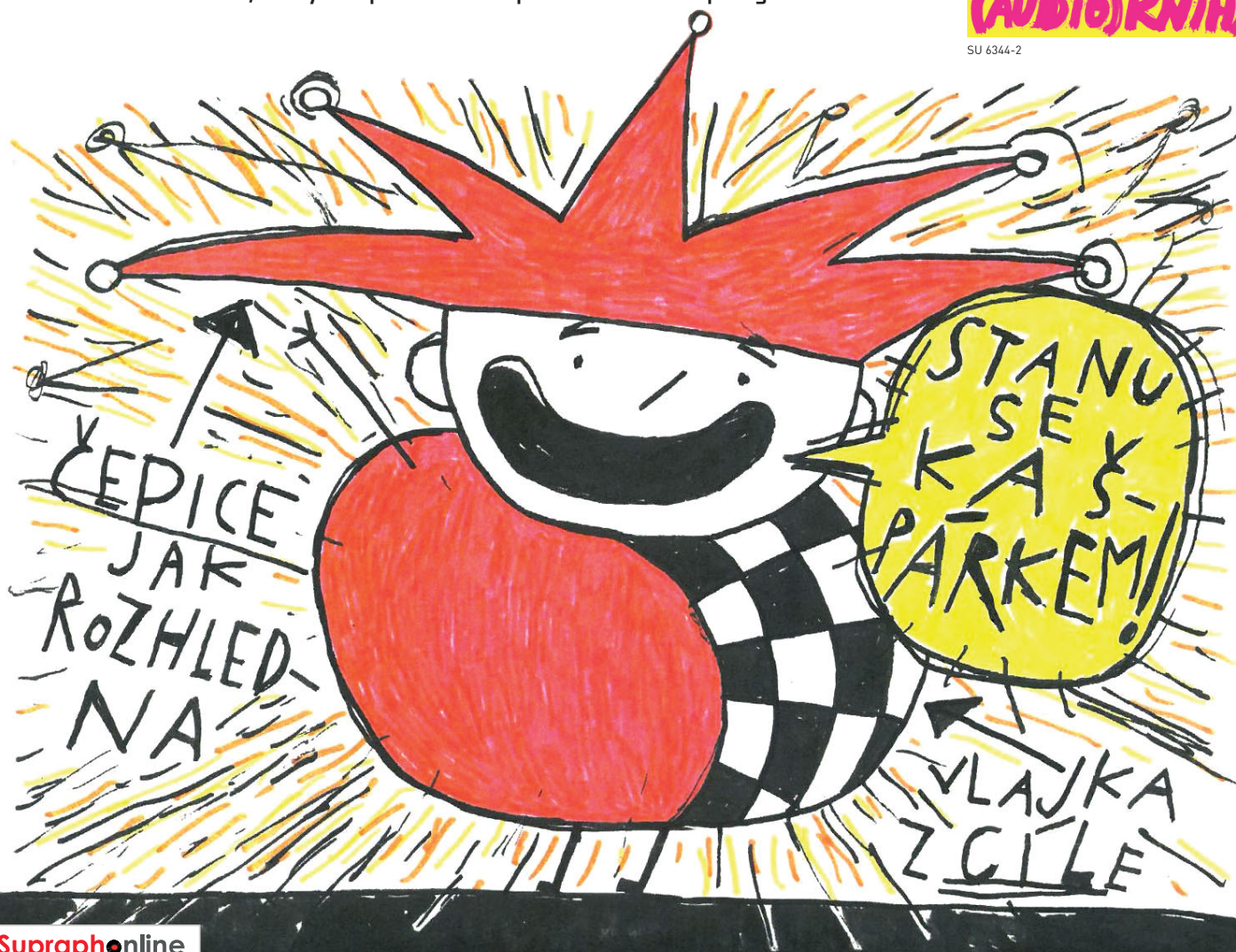

LÉTO S AUDIOKNIHOU KAŠPÁRKA V ROHLÍKU

Kašpárek v rohlíku je společný hudebně-kabaretní projekt party více či méně známých hudebníků a divadelníků, který má početnou skupinu fanoušků napříč generacemi.

SU 6344-2

Ilustrace © Lukáš Urbánek

Supraphonline

Kašpárkovská Postřelená (audio) kniha přináší zvukovou podobu úspěšné knižní předlohy Postřelená kniha. Propojuje hravé vstupy ze života Kašpárka od jeho narození až po založení kapely a její vstup na Olymp české národní zábavy! A jedná se doslova o pomyslné „best of“ Kašpárka v rohlíku.

Téměř 80 minut nabitých velmi zábavnou exkurzí do života Kašpárka provází v první řadě samotné vyprávění hlavního hrdiny i s jeho neodmyslitelnou specifickou dikcí, doplněné o postavy z jeho nejbližšího rodinného okolí, kde se představí například Jiří Lábus, Oldřich Navrátil, Kamila Špráchalová, Aňa Geislerová a další.

Dějovou linku provází navíc původní písničky Kašpárka v rohlíku, které jsou průřezem ze všech dosavadních čtyř vydaných alb. Nechybí tak hity jako Kraví stádo, Hop hop, Letím hledat světy, Knoflíková válka, Černá, Angelina Jolie, Strejda Jára anebo nejnovější Prezident pankovejch států. Hudební slož-

ku Postřelené (audio)kniha tímto reprezentují Lenka Dusilová, Milan Cais, David Koller, Tonya Graves, Mardi, Gipsy a další.

CD vydání je doplněno výpravným bookletem s tradiční „kašpárkovskou“ grafikou a s kompletními texty všech zde uvedených písní.

AKTUÁLNÍ VYSTOUPENÍ:

16. 07. Teplice
22. 07. Čeřínek
23. 07. Žďár nad Sázavou

06. 08. Jindřichův Hradec
20. 08. Mnichovo Hradiště
02. 09. Velká Bystřice

03. 09. Kačina – Sv. Mikuláš /
Festival Kefír
10. 09. Vysoké Mýto

Více na: www.bejbypank.cz

NAPSALI O ALBU HANA

LUCIE BÍLÁ HANA

VÝBĚR Z RECENZÍ

Kultura 21

...album si zamilujete na potřetí, na počtvrté, na popáté. Láska to pak bude trvalá! **99%**

iReport:

...texty dodala autorská dvojice Petr Harazin – Štěpán Janů ze stále populárnější kapely Nebe a ve studiu se objevila i osobitá slovenská písničkářka Katarína Knechtová. Ta přispěla mimo jiné zdařilou titulní písní, jejíž náladu dokresluje i hrou na akustickou kytaru, ve většině songů však převažuje syntetický zvuk, který kontrastuje s živelným hlasovým projevem Bílé. ★★★★★

MF DNES:

...výsledkem je totiž svěží moderní popová nahrávka s drobnou příměsí písničkářství navrch. **85%**

Právo/Novinky.cz:

...Že zpěvačka Lucie Bílá chce na svých nových albech překvapovat, není nic nečekaného. Že se jí to ale povede tak zásadně, nečekaně je. Novinka Hana, která vyšla v první polovině dubna, totiž přináší vyzrálý a moderní pop...

...vrcholů alba je více. Patří mezi ně skladby Hana, velmi osobní výpověď, z níž vytékají prameny emocí...

...texty pro Bílou napsali Petr Harazin a Štěpán Petrů z kapely Nebe. V osobních písničkách je s podivem, jak se tyto dvě generace mladší autoři dokázali trefit do zpěvaččina pocitu a myšlení... **85%**

Musicserver:

...s Lucií Bílou to budou mít letos její hateři těžké. Slaví padesátiny, nachystala velké koncerty, a hlavně vydala konečně album původních písní ve stylu, který leckoho může překvapit. Opřela se do toho s vervou sobě vlastní a vůbec si neuřídila ostudu...

...tradičně silná je v baladách. „Hana“ i „V loužích“ velmi šikovně kontrastně navazují na předcházející skladby. Především zlom „...Nechej mě rvát“, který uzavírá skladbu „Poprvé“, a intro v podobě tichého klavíru u „V loužích“ jsou velmi kouzelné. **7/10**

Aktuálně.cz:

...jedenáct skladeb ukazuje Bílou ve vynikající hlasové i životní formě...

...Hana je skutečně milým překvapením. Dá-li posluchač Bílé šanci přesvědčit ho o svých kvalitách a nepřistoupí-li k desce s předsudky, čeká ho příjemný zážitek. Úspěšná slavnice rozhodně není na konci své kariéry... **90%**

Headliner.cz:

Je sympatické vědět, že se zpěvačka nedrží zajetých kolejí a nebojí se experimentovat jak písněmi, tak se složením tvůrčího týmu. A kromě toho je ve vynikající formě. **4★**

Velmi emotivní video klip k titulní písni alba Lucie Bílá – HANA

Během měsíce května vznikl emotivní klip k titulní písni nového alba Lucie Bílé HANA. Natáčení probíhalo ve zpěvaččině nejbližším prostředí – středočeských Otavovicích. Ve třech a půl minutách Lucie nechá nahlédnout do svého soukromí, do míst, která má ráda a která pro ni znamenají zázemí... Klip je ke zhlédnutí na inovovaném YouTube kanále Lucie Bílé.

„Klip k písničce Hana je má srdeční záležitost. Točili jsme v místech, kde jsem prožila dětství, kde jsem poprvé zpívala na jevišti a kde jsem v sobě našla lásku ke svému povolání. Vrátila jsem se v čase. Vrátila jsem se k sobě. Je to nostalgie, ale i pocit štěstí a děkuju cestám, které mě dovedly tam, kde jsem. Ať se klip líbí i vám!“ říká Lucie Bílá.

ABRAXAS SLAVÍ ČTYŘICÍTKU S NEKONEČNÝM BOOGIE!

Kapela Abraxas vstoupila do středního věku. Slaví čtyřicítku a slaví ji celý rok. Jak jinak, se svými fanoušky. Má vlastně nikdy nekončící šňůru po celé republice. Na koncertech už chvíli křtí i dárek, který si k narozeninám nadělila. Je to skvěle sestavená kompilace nejoblíbenějších hitů Abraxasu na dvou discích. Jmenuje se Nekonečný boogie, vychází u Supraphonu a povídám si o ní s lídrem kapely Slávkem Jandou.

Sám jste se vyjádřil, že je ve vaší diskografii výjimečná. Čím se od vašich dosavadních bestovek liší?

Letos slavíme čtyřicet let Abraxasu, tak jsme na výběr stylisticky vybrali čtyřicet písniček. Jsou to dvě cédéčka zabalená v krásném digipacku s bohatým bookletem. Takže je to

opravdu reprezentativní výběr. Naše první takhle vypravená bestovka.

Která opravdu hezky ukazuje vývoj Abraxasu od vašich začátků až po dnešek.

Když se vydává takováhle věc, a čtyřicet skladeb není zase tak málo,

tak si můžeme dovést ukázat nějakou vývojovou linku. Písničky na kompilaci jsou řazené v podstatě chronologicky, takže tohle dvojčeděčko má i výpovědní hodnotu. Skutečně ukazuje, jak se kapela vyvíjela od těch našich rozvolněnějších kompozic v sedmdesátých letech minulě-

ho století po dnešní muziku založenou na groovech.

Říkáte, že čtyřicet písniček není málo, a přitom někteří interpreti si stěžují, že ani trojčeděčko by nebylo na jejich bestovku dost. Jak obtížné bylo těch čtyřicet kousků vybrat?

SU 6323-2

Supraphonline

Víte, v dnešní době opravdu dvojčedčko se čtyřiceti písněmi není málo. V době, kdy je celková přesycenost vším, si asi málokdo poslechne obě desky za sebou v jednom zátahu. To by si fakt musel udělat hodně času nebo je poslouchat v autě na dlouhé cestě. Informace jsou dneska zhuštěné. Musí být krátké a přitom mít obsah, a tohle se v podstatě vyžaduje i od písniček. Existují nepsaná pravidla, jak mají v rádiu vypadat: měly by mít tak tři a půl minuty, intro do deseti vteřin, refrén nejpozději od sedmdesáté vteřiny a tak dál. To autory ve větším rozletu dost omezuje, ale doba je fakt taková – když se člověk do požadovaného formátu nedostane, písničku mu

nikde nezahrají. Neříkám, že nás nějak masivně hrají, vedle radia Beat, které nás podporuje, spíš tak někdy sem tam něco. Ale za tu dobu máme už naštěstí fanoušky, kteří nás znají. A to i ty mladé, kteří nás znají od svých rodičů.

Je takový výběr písní na bestovku nostalgie? Vzpomínáte u toho na lidi, kteří prošli kapelou? Třeba jen basáků jste prý měli deset!

Samozřejmě. A navíc: člověk si na tom uvědomí, že vzpomínka na včerejšek a na den před čtyřiceti lety je v podstatě to samé. Čas letí, věc pomine a už není. Když si třeba vzpomenu na naše začátky, tak to je jako kdyby to bylo včera. A když potkám někoho z té doby, kamarády, fotografy, scénografy, je to vždycky zajímavé setkání.

Dají se tvůrčí období vaší kapely spojit s muzikanty, kteří zrovna v Abraxasu hráli?

Na lidech to skutečně stojí. Kapela začala v roce 1976 s příklonem k jazzrocku. V další fázi jsme měli takovou, řekněme, pinkfloydovskou fázi s delšími věcmi a promítáním diapozitivů. Měli jsme dokonce film. A světelné efekty, stroboskop, obraz luny... Další fáze byla spíš hardrocková. Pak přišla éra new wave, tedy novovlnná. A pak už se to zásadně moc neměnilo, občas jsme se klonili k funky, občas k rocku, ale pořád jsme to byli my v našem abraxasov-

ském stylu. Naše kapela nikdy nebyla jednožánrová. Vlastně jsem si nikdy nedělal velkou hlavu s tím, jestli hrajeme tohle nebo ono.

Když jste vysvětloval název vašeho posledního novinkového alba Klid!, mluvil jste i o určitých pnutích a napelismech, které v Abraxasu panovaly. Je v současné době Abraxas v klidu?

Teď určitě je. Začali jsme hrát i unplugged, tedy akustickou muziku. Zatím jsme měli dva koncerty, kde jsme si to vyzkoušeli. Pro mě osobně bylo největší překvapení, že lidi na nich řádili možná víc, než na těch elektrických. Je to taková příjemná alternativa, i když samozřejmě elektřina je v našich vystupováních zásadní. Do unplugged půjdeme jenom občas. Třeba v rozšířené sestavě. Ale tohle je hodně náročné na organizaci, takže i běh na dlouhou trať.

Jak si vysvětlujete to křepčení na vašem unplugged koncertě?

Pro lidi je to možná víc čitelné. Vlastně hodně čitelné. Hráli jsme ve složení španělka s kovovými strunami, akustická basová kytara a perkusní bedýnka zvaná cajón. A všichni zpíváme. A při tomhle druhu hraní je všechno slyšet, není za co se schovat. Třeba pro mě jako kytaristu je několikrát obtížnější zahrát všechna sóla na španělku než na elektrickou kytaru, která je jednak měkčí, jednak

hraje zkresleně a má možnosti, které španělka nemá. Lidi asi u unplugged hraní cítí tu upřímnost, které je dneska v muzice relativně málo.

Před rokem jste říkal, že česká populární a alternativní hudba má co dohánět. Dohnala za tu dobu něco?

Já si myslím, že hudba je v krizi celosvětově. Jakoby se zastavil vývoj. Ve dvacátém století bylo vlastně každé desetiletí jiné – a po roce 2000 se to zastavilo. Nic nového se nestalo. Z toho důvodu taky rostou jako houby po dešti různé revivaly, retribut kapely. Není žádný další směr. Hudba podle mě skončila ve chvíli, kdy začala vysílat MTV. Ta sice hudbu zpropagovala, ale zavřela ji do konzerv.

Jak slavíte čtyřicítku Abraxasu?

Celoročně. Nemáme jednu oslavu v jeden konkrétní den, ono taky po těch letech si nikdo nepamatuje, který ten den jsme vlastně vznikli. Takže hrajeme, objíždíme města a vesnice, a chystáme se i na pár festivalů. Třeba už 18. června na ostravský Míchalfest nebo koncem července na Benátskou noc. Všechno lze najít na našich stránkách. A na Facebooku taky postupně uveřejňuju vzpomínky na celou historii Abraxasu. Spíš v kratších útvarech, aby to lidi neotrávilo. Koho dneska baví čist dlouhé útvary...?

JAN VODŇANSKÝ: VRACÍM SE K TOMU, CO JSME SE SKOUMALEM DĚLALI ZA MINULÉHO REŽIMU

Duo Vodňanský – Skoumal vždycky bavilo i překvapovalo. A překvapuje pořád, i když už skoro dva roky není jeden z legendární dvojice, Petr Skoumal, mezi námi. K pětasedmdesátinám Jana Vodňanského totiž vychází CD *Tarantule* a jiné nevydané songy s písněmi, které už dlouho nikdo neslyšel. Většina z nich vznikla v autorské dílně zmíněných pánů, vedle Skoumala se tu ale objevují i kousky jiných skladatelů. Texty jsou všechny od Jana Vodňanského. Objevná a raritní kolekce potěší nejen milovníky tak trochu absurdního humoru dua V + S, pamětníky konspiračních vystoupení i tajného nahrávání, ale vlastně všechny, kteří si rádi poslechnou originální písničky v originálním podání.

SU 6338-2

Supraphononline

S jubilujícím Janem Vodňanským si nejdřív povídáme právě o těch životních jubileích.

Jsou pro vás kulaté či půlkulaté narozeniny důležité?

Narozeniny jsou pro mě důležité jako podnět k tomu, abych zase

udělal něco nového. Tohle cédéčko vzniklo k mému současnému půlkulatému výročí. Ani nevím, jestli z něho mám mít radost, přeci jenom je to hodně let. Ale když už tohle jubileum prožívám, rozhodl jsem se, že připravím něco, co lidi nezajímá.

A to se vám povedlo – písničky umístěné na CD většinou ještě nikdy nevyšly.

Vlastně žádná, s jedinou výjimkou, která se objevila ještě na černé desce. Často jsme je s Petrem Skoumalem natáčeli doslova na koleně. Třeba u mě doma nebo na student-

ských kolejkách, kde jsme sporadicky vystupovali v době, kdy jsme měli zákaz hrát a zpívat v Praze. A jsou tu i kuriozity, které vznikly ve spolupráci s jinými skladateli. Všechny jsem je tedy vyhrabal z archivu a asi před rokem jsem je začal digitálně upravovat, aby se daly vydat. Jsem ►

rád, že se to povedlo. Tedy zpátky: svá jubilea беру jako záminku k vydání něčeho, co třeba lidi překvapí. Doufám, že mile.

Jak jste ty písničky po všechna ta léta přechovával?

Převážně na magnetofonových kazetách. Jedna, jak jsem řekl, byla na malé desce. A některé třeba jednu zazněly v době pokročilé perestrojky v nějakém televizním pořadu, ale pak už je nikdo nikdy neslyšel. To je případ písně Ty koně jezdí tryskem, kterou zpívá Světlana Nálepková. Na cédéčku jsou písničky z různých období a každá má svůj vlastní příběh.

Jejich digitální úprava byla asi poměrně náročná!

Byla. Jiří Toufar, jeden z mých skladatelů, má doma dokonalé studiové vybavení, které stále vylepšuje. Mohl jsem se spolehnout na jeho zcela profesionální přístup, tak jsem do toho šel.

Vedle Jiřího Toufara jsou na albu zastoupeni i někteří další hudební skladatelé, i když samozřejmě nejvíc písní vzniklo v dílně Vodňanský/Skoumal.

Je tam pestrá škála skladatelů, a to i věková. Nejstarším autorem hudby na desce je Jaroslav Jakoubek. To byl – a pořád je král českého šansonu, který ještě patří do té skupiny, která dělala v Redutě Textappealy, Akord klub a tak dál. Později působil v Divadle Na zábradlí. Jarďa je na cédéčku zastoupen písničkou Píseň cestujícího Středoevropana. Ta je doslova underground. Ne formou, ale místem nahrávání. V té době jsme se, skupina spolehlivě v Praze zakázaných autorů, scházeli u něj doma, ve sklepním bytě. Takže místně je to opravdu underground.

On ji dokonce zpívá...

Ano, takže se jedná o opravdovou kuriozitu. Nahrávalo se na jeden malý magnetofon, který všechno

snímá: piano i Jakoubka. Já jsem mu držel u pusy mikrofon.

Prahu jste měli jeden čas zapovězenou, ale mimo ni vám zpívat dovozovali?

Teoreticky a nebylo to hned. Taky byly mezi našimi vystoupeními dlouhé pauzy. Tehdy jsme museli mít zprostředkující agenturu, Pražské kulturní středisko, tam ale odněkud chodily příkazy, že nám nemají dávat kvalifikaci zpěváků, komiků a recitátorů. Než jsme to pochopili, utekla spousta času. A ani mimopražské agentury nás nesměly zastupovat. Musely se obrátit na PKS, a to jim řeklo, že nebude nic. A tím to skončilo. Později se objevila jedna menší agentura, která nás mohla zprostředkovávat na mimopražských vysokoškolských kolejích. To bylo ale až někdy kolem roku 1979.

Komu jste v Praze nejvíc leželi v žaludku?

Na kultuře v Praze byl nějaký bývalý plukovník a od něj tyhle záказы chodily. Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale je to taková legendární postava. Někdy si říkám, jestli vůbec existoval. Jestli to nebyla pohádková postava jako třeba Sněhurka nebo Karkulka.

V té době se před každým vystoupením musely nechat schvalovat texty písní. Jak jste to řešili?

Problém byl v tom, že oni opravdu ty texty chtěli vidět. Ale moje improvizované komentáře nešly slovo od slova napsat. Což schvalovatelé věděli. Úřady to tedy řešily tak, že na naše vystoupení vždycky někoho poslali, aby míru té naší improvizace kontroloval. A zažili jsme spoustu bizarních historek i s agenturami a pořadateli. Skoumal třeba chodil na Pražské kulturní středisko. Chodil tam raději sám, protože na ženy středního věku působil důvěryhodněji než já. No a tamní úřednice se mými texty zabývala opravdu velmi svědomitě. Jednou třeba řikala: víte, ty básničky jsou pěkné, proti tomu my nic nemáme, ale něco tam je v nepořádku. Šlo o básničku Uklidnění lékařem, ve které se říkalo: mentálně se ukázní, jazyk na mě vyplázní, ukaž mi svou moč, pak ti řeknu proč. Úřednice to zkoumala a pak prohlásila, že kdyby tam nebyla ta moč, tak by to šlo. Skoumal se na to zcela vážně podíval a s tím svým důvěryhodným pohledem kontroval: víte, paní, kdyby tam nebyla ta moč, bylo by to ještě horší. A recitoval: mentálně se ukázní, jazyk na mě vyplázní, ukaž mi svou, pak ti řeknu proč. A paní musela souhlasit.

Takových historek máte určitě velké množství!

Máme. Vezměte si, kolik lidí bylo tehdy dobře placeno za to, že

schvalovali nebo spíš neschvalovali texty či básně. To dneska chybí. Před časem jsem na to napsal takový vtipný komentář v tom smyslu, že dneska by si cenzory museli platit sami autoři. Tehdy je platil režim. On vlastně skoro nic nezvládal, ale v jedné záležitosti byl výborný. V určitých dobách totiž působil jako exklusivní reklamní agentura. Když se rozneslo, že nás v Činoherním klubu zakázali a že tam končíme, měli jsme pořád natřískáno. Někteří lidé dokonce chodili proto, že chtěli být u toho, když nás na scéně zatknou. A to trvalo dva roky.

Dají se ty písničky chápat i jako záznam atmosféry doby, ve které vznikaly a byly nahrány?

Do velké míry ano. Doba se v nich odrážela, ale ve zprostředkované podobě. My jsme nikdy nedělali doslovnou satiru politických a společenských poměrů. To by nás nebavilo. Nás bavilo to, co taky bylo problémem pro všechny ty profesionální nebo lidové udavače, totiž že lidi se smáli něčemu, co ti udavači nebyli schopni dešifrovat. My jsme se vždycky pohybovali v mnohovrstevnatých polohách, ať už v písních, básničkách nebo mých improvizovaných promluvách. Mezi jevištěm a hledištěm bylo jiskření, předávání šifrovaných vzkazů, jakási hra. A to nás na tom nejvíce bavilo.

Ovšem pilný jste i v současnosti. Pravidelně vystupujete...

Mám dva relativně nové projekty. Jednou za měsíc hraju každý ten pořad v Caféidroskopu v Lazarské ulici. To je kavárna, kde je denně nějaký program. Vždycky jeden měsíc tam hraju program Jak nám dupou králíci, a ten další měsíc pořad s názvem S úsměvem bytového jádra. V obou programech jsou zastoupeny jak staré, tak nové písně. A zní tam i básničky a povídky.

NA PRÁZDNINY S AUDIOKNIHOU ZE SUPRAPHONU

Stále více dětí a jejich starostlivých rodičů objevuje kouzlo načtených knih. Poslech audioknih totiž zdaleka není jen pasivní příjem. Je naprosto srovnatelný s četbou, protože vnitřní představitivost také pracuje na plné obrátky.

V současné době je na trhu stále větší nabídka. Vydavatelé audioknih dokonce před časem vytvořili profesní sdružení – Asociaci vydavatelů audioknih (AVA). Díky tomu se daří na nové audioknihy upozorňovat například i každoročním vyhlašováním prestižních cen Audiokniha roku.

Supraphon již tradičně do svého edičního plánu zařazuje pestrou produkci určenou dětem všech věkových kategorií. Z aktuálních novinek

si malý posluchači vybírají například: Pudlenku Karla Čapka v podání Marka Ebena, Nová dobrodružství Čtyřlístku s hlasy Ivana Trojana, Ondřeje Brzobohatého, Bohdana Tůmy a Terezy Bebarové nebo Budhovy pohádky s Barborou Hrzánovou či nedávno nahrané Pojďte děti za pohádkou v podání dětských interpretů a Oty Jiráka.

V nabídce Supraphonu naleznete i didaktické Logopedické pohádky,

Staré pověsti české a moravské i Řecké báje a pověsti. Velké oblíbené se těší dramatizace románů Julie Verna, jež Supraphon vydal ve velkých CD-boxech. Evergreenem mezi audioknihami jsou příběhy hrdinů známých z televizního Večerníčka: Maxipes Fík, Křemílek a Vochoomůrka, Rákosníček, Mach a Šebestová, ale i Bob a Bobek, králíci z klobouku.

K nepřeslechnutí jsou i zvukové podoby pozoruhodných knih, jako

Pohádky z Valašského království Jana Skácela skvěle načtené Bolkem Polívkou, Krtečkova dobrodružství Zdeňka Milera kongeniálně vyprávěné Markem Ebenem, Pohádky pro neposlušné děti Dušana Taragela v nápaditém přednesu Ani Geislerové anebo i dívčí bestseller Petry Neomillnerové Amélie a tma, který zasahuje především teenagery milující žánr fantasy.

10x PROČ JE AUDIOKNIHA SKVĚLÝM KAMARÁDEM DĚTÍ

1. Audioknihy děti učí naslouchat a vedou je ke kulturnímu chování.

2. Audioknihy pomáhají dětem objevovat svět. Sluchem zprostředkovávají informace i emoce.

3. Audioknihy podporují soustředění a koncentraci. Bez nich je poslech nemožný.

4. Audioknihy rozvíjejí slovní zásobu a prohlubují jazykové znalosti.

5. Audioknihy budují respekt k mluvenému projevu a vnímání řeči a významu slov.

6. Audioknihy rozvíjejí mediální dovednosti dětí.

7. Audioknihy probouzí kreativitu a fantazii, protože děti při poslechu uplatňují svoji představivost.

8. Audioknihy usnadňují cestu ke knížkám, neboť ještě před tím, než se děti naučí číst, probouzí v nich radost z literatury.

9. Audioknihy vhodně vyplňují volný čas dětí, zabaví je při cestování v autě nebo zklidní před usnutím.

10. Audioknihy lákají k opakovanému poslechu.

PROČ MÁM RÁD(A) AUDIOKNIHY:

Audiokniha oživuje příběhy z knížek.
(Maruška, 5. třída ZŠ)

Audiokniha mně doprovází při usínání a dělá mé sny barevnějšími.
(Tomáš, 3. třída ZŠ)

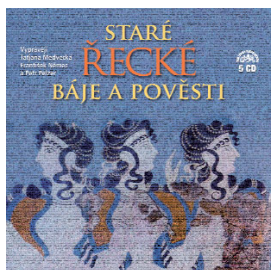
Můžu ji poslouchat se zavřenýma očima.
(Petra, 3. třída ZŠ)

Díky audioknize znám své oblíbené příběhy z paměti.
(Richard, 5. třída ZŠ)

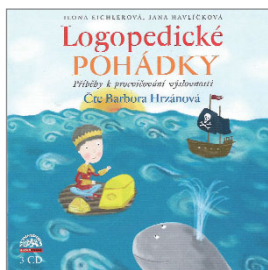
Při poslechu audioknihy si můžu hrát, malovat nebo pozorovat oblohu.
(Zuzanka, 1. třída ZŠ)

SU 6420-2

SU 6144-2

SU 6186-2

SU 6197-2

SU 6149-2

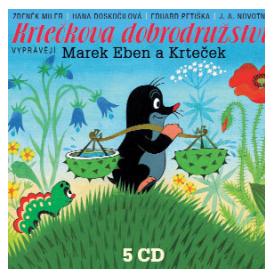
SU 6196-2

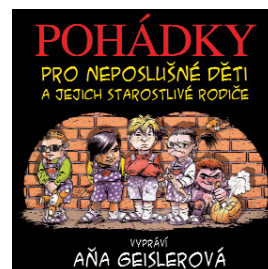
SU 6400-2

SU 6427-2

SU 5914-2

SU 5748-2

ANTONIO PEDROTTI

NEITALSKÝ ITAL, NEOKÁZALÝ
VELKÝ DIRIGENT BEZ TAKTOVKY...

Foto archiv

„Antonia Pedrottiho můžeme bez ohledu na jeho pověst a uplatnění jinde počítat pro sebe s konečnou platností k světové dirigentské elitě,“ píše se v kritice na Pedrottiho strhující výkony s Českou filharmonií. Ano – svět si žádal italské dirigenty ochotně předvádějící svůj jižanský temperament. Pro Pedrottiho, který byl zvyklý pracovat s neokázalostí a až „neitalskou“ důkladností, tam nebylo místo. U České filharmonie ano a v 50.–60. letech se stal jejím nejmilovanějším zahraničním dirigentem. Jako jeden z prvních dirigentů přijel k České filharmonii zpoza „železných opon“ po Kubelíkově emigraci. Orchester ještě nestihl zapomenout na nekompromisní náročnost Václava Talicha – a právě na tu mohl Pedrotti navázat. Dirigoval z paměti a bez taktovky, byl důsledný, věcný a lidský. Pro Supraphon nahrál převážně románský repertoár, především díla svého učitele Respighiho. Část těchto nahrávek zde vychází na CD vůbec poprvé a všechny prošly citlivým remasteringem. Pro mnohé posluchače jistě budou překvapením a dost možná Pedrottimu zajistí dodatečnou vstupenku na dirigentský Parnas.

3CD Antonio Pedrotti in Prague obsahuje:

Ottorino Respighi – Římská trilogie (Římské fontány, Římské slavnosti, Římské písně), Fantastický kráček (La boutique fantasque) – koncertní suita. **Maurice Ravel** – Má matka husa, Pavane za mrtvou infantku (Pavane pour une infante défunte), Dafnis a Chloe – Suita č. 2*. **Claude Debussy** – Faunovo odpoledne*. **Manuel de Falla** – Noci ve španělských zahradách. **Modest Petrovič Musorgskij** – Obrázky z výstavy*. **Johannes Brahms** – Variace na Haydnovo téma op. 56a. **Felix Mendelssohn-Bartholdy** – Symfonie č. 4 A dur Italská op. 90.

* Poprvé na CD

SU 4199-2

Supraphonline

JOSEF VLACH

A ČESKÝ KOMORNÍ ORCHESTR –
NAHRÁVKY STRHUJÍCÍ ENERGIE,
LEGENDA VZEŠLÁ Z TALICHOVSKÉ
TRADICE

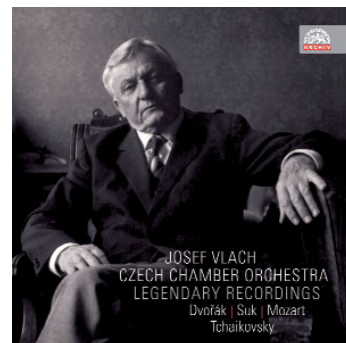
Josef Vlach (1923–1988) – jméno houslisty a dirigenta, zdaleka ne tak známé, jak by si zasloužilo, jméno, jež nás odkazuje k výsostně talichovské tradici a kvalitě. Ne náhodou. Tříadvacetiletý Vlach spoluzakládal Český komorní orchestr pro Talicha, kterému byla pro krivé obvinění z kolaborace s nacisty zakázána práce s ČF i v Národním divadle. Mladý orchestr se stal senzací (Pierre Fournier jej označil za nejlepší komorní těleso na světě), po komunistickém puči roku 1948 se však raději „rozpusť“, než by se vzdal Václava Talicha. Jeho maximalistické požadavky na uměleckou kvalitu, poctivost a odevzdanost se staly základem ČKO, který Josef Vlach roku 1957 znovu probudil k životu. Ve světě slavili senzační úspěchy: 1960 Ósaka – záskok za Boston Symphony Orchestra; 1962 Salcburský festival – koncert přenášen 180 stanicemi; turné po USA, Německu, Velké Británii, Švýcarsku, Francii, Belgii... Ze světél ramp se pak orchestr vrátil do domácího přití, třeba do sklepní „zkušebny“, v zemi, kde byl spíše tolerován, než podporován. Vlachovy výsostně muzikantské kvality a talichovské krédo však i v takto nepříznivém klimatu dávaly vzniknout výjimečným plodům. Ve vzpomínání Ivana Moravce byl Josef Vlach „člověk v civilu zcela normální, neefektní a prostý, ale v hudbě a v jeho imaginaci bylo takové bohatství, že si po Talichovi těžko dovedu představit někoho, kdo by měl fantazii širší, bohatší a zajímavější.“

Předkládané nahrávky z let 1960–1982 (většina však vznikla do roku 1966) patří k těm nejvzácnějším drahokamům, které supraphonský archiv skrývá. Snímky prošly pečlivým remasteringem, polovina z nich se zde objevuje vůbec poprvé na CD.

4CD Josef Vlach & Český komorní orchestr / Legendární nahrávky obsahuje:

Antonín Dvořák – Serenáda E dur op. 22, Česká suita D dur op. 39*. **Josef Suk** – Serenáda Es dur op. 6*. **Petr Iljič Čajkovskij** – Serenáda C dur Op. 48, Andante cantabile (z kvartetu D dur op. 11). **W. A. Mozart** – Serenáda G dur K 525 „Malá noční hudba“, Divertimento D dur K 136, Adagio a Fuga c moll K 546*. **Benjamin Britten** – Variace na téma Franka Bridge*. **Henry Purcell** – Král Artuš. Suita pro smyčcový orchestr*. **Claude Debussy** – Dva tance pro harfu a smyčcový orchestr*. **Ottorino Respighi** – Ptáci (Gli Uccelli), suita pro malý orchestr*. **Igor Stravinskij** – Apollon musagète*. **Ilja Hurník** – Koncert pro hoboje, klavír a smyčcový orchestr*. **Jiří Pauer** – Symfonie pro smyčce*.

* Poprvé na CD

SU 4203-2

Supraphonline

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek a Tomáš Pilát / grafická úprava: Luděk Turek

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. [+420] 221 966 604, fax [+420] 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz